

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce SLOT Game a.s.**, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, IČ 26344378, *zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Praha 1, Jungmannova 24,* proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Háčkova 14, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2007, čj. 6511/07-1400-403207**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2007, čj. 6511/07-1400-403207 se z ru š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 21.435 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou z 26.9.2007 doplněnou podáními z 22.2.2008, 16.6.2008 a 4.3.2009 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného z 3.8.2007, čj. 6511/07-1400-403207 (*dále jen rozhodnutí žalovaného*), kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Finančního úřadu v Karlových Varech (*dále jen finanční úřad*) z 28.3.2007, čj. 59957/07/128960/3167 (*dále jen rozhodnutí finančního úřadu*), jímž byl žalobci vyměřen správní poplatek za rok 2006 za provozování sázkové hry ve výši 25.219.454 Kč.

Na problematiku v této právní věci dopadá právní úprava obsažená v zákoně č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen*

zákon č. 202/1990 Sb.), zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích (dále jen zákon č. 368/1992 Sb.), zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích (dále jen zákon č. 634/2004 Sb.) a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP).

Žalobou žalobce namítal nesprávný způsob vyměření správního poplatku jednotlivě za každé povolení sázkové hry vydané Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. a nesprávný výklad přechodného ustanovení v § 11 zákona č. 634/04 Sb.

Dle žalobce žalovaný pochybil, když na zařízení povolená podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. použil výklad částí první až čtvrté zákona č. 202/1990 Sb., které pojednávají o typově odlišných sázkových zařízeních (zejména o výherních hracích přístrojích). Povolení vydávaná podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. se vydávají na dobu až deseti let, přičemž po každém roce provede plátce vyúčtování a uhradí příslušný správní poplatek, z čehož vyplývá, že plátce neplatí poplatek za vydání povolení, nýbrž každý rok za provozování již jednou povolených loterií. Žalovaný správní poplatek podle zákona č. 634/2004 Sb. nesprávně vyměřil jako poplatek za vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb. V souvislosti s výkladem § 11 zákona č. 634/2004 žalovaný žalobce namítal, že žalovaný porušuje princip rovnosti práv dle článku 1 Listiny základních práv a svobod (*dále jen LZPS*), neboť daňové subjekty, které dostaly oprávnění podnikat dříve, by byly po dobu platnosti povolení povinny platit jiné sazby než podnikatelé, kteří získali povolení později. Dále princip uvedený v čl. 2 odst. 3 Ústavy, dle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. A dále princip právní jistoty. Interpretace žalovaného by vedla k situaci, kdy by byl platný zákon č. 634/2004 Sb. i zákon č. 368/1992 Sb., ačkoli byl novým zákonem zrušen. Žalobce argumentoval historickým výkladem a uvedl, že se přechodná ustanovení obou zákonů podstatným způsobem neliší. Zákon č. 368/1992 Sb. nabyl účinnosti 1.1.1993 s tím, že od roku 1995 sazebník zavedl také limit v případě kursových sázek a loterií 10.000.000 Kč. Dle doložitelné praxe Ministerstva financí žádný z daňových subjektů, který měl povolení vydané před rokem 1993, neplatil od roku 1995 správní poplatek vyšší jak 10.000.000 Kč. Dále argumentoval důvodovou zprávou k tomuto ustanovení, kde se uvádí, že se přechodné ustanovení navrhuje, aby bylo zřejmé, kdy se platí správní poplatky podle nové právní úpravy a z toho dovozoval, že se nová právní úprava použije namísto staré. Namítal, že označení § 2 jako „předmět poplatků“, je irelevantní pro posouzení významu slov předmět poplatku použitých v § 11, neboť § 2 nedefinuje předmět poplatku, ale pouze úkon a § 11 se vztahuje na vyměřovací řízení správních poplatků, nikoliv na řízení o jednotlivých úkonech. Žalovaný měl vyměřit správní poplatek podle 21 písm. b) zákona č. 634/2004 Sb. v úhrnné výši 10.000.000 Kč, protože se nejedná o řízení povolovací, ale vyměřovací. Maximální výše poplatku 10.000.000 Kč vychází z vyměřovacího základu z tržeb všech povolených zařízení a nikoliv z jednotlivého povolení k provozování sázkové hry. Žalovaný tak dle žalobce porušil § 2 a § 11 zákona č. 634/2004 Sb. a § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., neboť uvedená ustanovení vyložil v rozporu s výkladem právní normy dle teorie českého práva a v rozporu s čl. 1 LZPS a čl. 2 odst. 3 Ústavy a rozhodoval podle jiných částí zákona č. 634/2004 Sb. Rozhodnutí žalovaného se žalobci jevílo jako nepřezkoumatelné. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5 Ca 30/2006, který v obdobné kauze zrušil rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že Ministerstvo financí může dle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. povolit i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně upraveny a v takovém případě přiměřeně použije ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo financí rozhodovalo, zda povolí žalobci provozování sázkové hry na různých technických zařízeních, žalovaný pouze rozhodoval o odvolání žalobce proti vyměření správního poplatku. Z rozhodnutí finančního úřadu, kterým byly vyměřeny správní poplatky za povolení sázkových her podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., je zřejmé, že bylo zpoplatněno vydání jednotlivých povolení, a nikoliv jednotlivá technická zařízení. V rozhodnutí finančního úřadu je ve výroku uvedeno několik povolení, přičemž každé z nich obsahuje několik technických zařízení, poplatek je však vyměřen vždy jako součet za každé povolení. Nesprávný je názor žalobce, že správní poplatek se platí za provozování již jednou povolených loterií, a to každý rok opakovaně. Konstrukce předmětu poplatku je podle zákona č. 368/1992 Sb. i zákona č. 634/2004 Sb. stejná, když správnímu poplatku podléhá vydání povolení hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. za každý rok. Základem poplatku je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím. Povolení bylo vydáno Ministerstvem financí na 2-4 roky podle návrhu a bylo zpoplatňováno za každý rok podle údajů uvedených ve vyúčtování, které předkládá provozovatel do 2 měsíců po skončení příslušného roku. Správní poplatek se tedy neplatí za provozování již jednou povolených loterií, ale za povolení loterií za každý rok, a to ve výši podle výsledku provozování loterie v příslušném roce (vklady minus výhry sázejících). Výše správního poplatku může být proto v každém roce jiná s ohledem na výsledky provozování loterií.

Dále žalovaný uvedl, že je předmětem poplatků správní řízení upravené zvláštním právním předpisem (zákonem č. 202/1990 Sb.) a další činnost správního úřadu související s výkonem státní správy (dále jen „úkon“). „Úkon“ je tedy legislativní zkratkou pro předmět správního poplatku a úkony, které podléhají zpoplatnění, jsou vymezeny v jednotlivých položkách sazebníku správních poplatků. Zákon č. 634/2004 Sb. (a též zákon č. 368/1992 Sb.) rozlišuje dvojí řízení. V § 9 řízení ve věcech poplatků, tj. řízení poplatkové dle zákona o správních poplatcích a v § 2 odst. 1 správní řízení upravené zvláštním právním předpisem, které je předmětem správního poplatku. Pokud by zákonodárce v § 11 zákona č. 634/2004 Sb. měl na mysli vyměřovací řízení, proč by v tomto ustanovení bylo uvedeno „...řízení ve věci předmětu poplatku...“, když vyměřovacímu řízení by správně odpovídalo znění „...řízení ve věcech poplatků...“ (viz § 9). Nesprávný výklad žalobce souvisí i s nepochopením pojmu „úkon“ dle § 2 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb. Zde slovo úkon nezahrnuje jen správní řízení upravené zvláštním právním předpisem, ale i jinou činnost správního úřadu související s výkonem státní správy. Proto zákonodárce nemohl uvést v § 11 zákona č. 634/2004 Sb. pojem „úkon“, o jehož absenci se žalobce zmiňuje, neboť pojem úkon zahrnuje i činnost správního úřadu, která není řízením a kdy se tedy nevydává rozhodnutí. Bezpochyby proto znění „řízení ve věci předmětu poplatku“ odkazuje na § 2 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb., kde je toto zvláštní řízení předmětem poplatků (nikoliv tedy vlastní poplatkové řízení). Předmětem poplatku je každé jednotlivé povolení sázkové hry (loterie). Procentní poplatky mají daňový charakter, neboť je vydání povolení zpoplatňováno každý rok po dobu trvání platnosti vydaného povolení. Výklad provedený žalobcem mění skutečný obsah ustanovení zákona o správních poplatcích tak, že za předmět poplatku pokládá vyměření správního poplatku, a nikoliv správní řízení upravené zvláštním právním předpisem (povolovací řízení). V § 11

zákona č. 634/2004 Sb. je upraveno řízení ve věci předmětu poplatku, kterým je v daném případě správní řízení upravené zvláštním právním předpisem (povolovací řízení dle zákona č. 202/1990 Sb. - viz položka 21 písm. b) sazebníku - vydání povolení hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. za každý rok), kdežto § 9 zákona č. 634/2004 Sb. upravuje řízení ve věcech poplatků, tj. poplatkové řízení. Pro aplikaci zákona o správních poplatcích (zákona č. 368/1992 Sb. nebo zákona č. 634/2004 Sb.) je důležité, kdy bylo zahájeno řízení, které je předmětem zpoplatnění (řízení o vydání povolení), a nikoliv řízení ve věcech poplatků (řízení poplatkové dle § 9 cit. zákona). Městský soud v Praze rozsudkem sp.zn. 5 Ca 30/2006 vyslovil názor, že § 11 zákona č. 634/2004 Sb. je třeba vyložit tak, že řízením zahájeným před nabytím účinnosti tohoto zákona je řízení ve věci poplatku (jehož předmětem je vydané povolení); toto řízení může být zahájeno až předložením vyúčtování v souladu s § 28 zákona č. 202/1990 Sb. S tímto právním názorem žalovaný nesouhlasil, neboť v § 11 zákona č. 634/2004 Sb. je uvedeno „...řízení ve věci předmětu poplatku.“, což, je jiné řízení než řízení uvedené v § 9 zákona č. 634/2004 Sb. - řízení ve věcech poplatků. Tato dvě řízení nelze zaměňovat, neboť zákonodárce je jasně od sebe odlišil v § 2 odst. 1 a § 9 cit. zákona. Pokud např. provozovatel požádal o povolení provozování sázkové hry na 4 roky, je správné, že se mu poplatky vyměřují podle právní úpravy, která byla účinná v době vydání povolení za každý rok a případné následné změny v právní úpravě na to nemají vliv. V době vydání povolení, třebaže na 4 roky, vznikl předmět poplatku (předmětem poplatku bylo a je vlastní povolovací řízení), pouze s ohledem na technický aspekt věci (tj. že výše poplatku závisí od výsledků provozovatele hry, a to jednotlivě za každý rok) dochází k vyměření správního poplatku postupně po uplynutí jednotlivých let. Pokud bude chtít z vlastní vůle provozovatel toto povolení kdykoliv později zrušit, je to možné a může si pak kdykoliv podat nový návrh na povolení k provozování sázkové hry. Další možností provozovatele je žádat o vydání povolení na každý rok. Ústavní princip rovnosti práv zde proto není narušen a každý má tak stejné podmínky pro zpoplatnění povolení v závislosti na právní úpravě platné v době, kdy k vydání povolení dojde a jaký bude obsah tohoto povolení. Dle názoru Městského soudu v Praze by se zpoplatňovala povolení ne v závislosti dle doby jejich vydání, ale dle doby zahájení poplatkového řízení v každém roce, tj. v podstatě do budoucna bez právní jistoty o rozsahu právní úpravy. Např. povolení na roky 2004 až 2008, která byla vydána za účinnosti zákona č. 368/1992 Sb. (před 16. lednem 2005) by byla podle názoru Městského soudu v Praze zpoplatňována podle zákona č. 634/2004 Sb. anebo podle pozdější právní úpravy, což žalovaný považuje za porušení principu právní jistoty. V době vydání povolení by poplatník nevěděl o rozsahu zpoplatnění v budoucí právní úpravě. Ke znakům právního státu nepochybně patří princip právní jistoty, tedy mimo jiné i předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů vůči právním subjektům. Pokud jde o maximální výši správního poplatku 10 mil. Kč žalovaný zdůraznil, že dle pol. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb. se zpoplatňuje vydání povolení podle § 50 odst. 3 za každý rok, přičemž základem je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím, jak je uvedeno v bodu 2. poznámky k pol. 21. Nevychází se tedy z vyměřovacího základu z tržeb všech zařízení, na které žalobce dostal povolení k provozování, jak se žalobce domnívá. Co se týče maximální výše poplatku žalovaný upozornil na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57 Ca 103/2006-36 z 21.11.2007, kde ve stejné věci soud uvádí, že poplatek za každé povolení nesmí dle zákona č. 634/2004 Sb. přesáhnout limit 10.000.000 Kč. Z rozhodnutí finančního úřadu je zřejmé, že při vyměření poplatků za jednotlivá povolení nedošlo k překročení tohoto limitu,

tudíž dle zákona č. 368/1992 Sb. i zákona č. 634/2004 Sb., byly správní poplatky vyměřeny ve správné výši.

Vzhledem ke změně právního zastoupení žalobce v replice shrnul skutkový stav a doplnil svá tvrzení z žaloby. Uvedl, že bylo rozhodnutí žalovaného vydáno v rozporu se zákonem a žalobce byl zkrácen na právu na spravedlivý proces dle článku 36 odst. 1 LZPS, na právu dle čl. 4 odst. 1 LZPS, aby správní orgán při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřil jejich podstatu a smysl. V postupu správních orgánů spatřoval porušení principu rovnosti v právech a práva na podnikání za rovných podmínek ve smyslu čl. 1 a čl. 26 LZPS a porušení čl. 4 odst. 3 LZPS, podle kterého zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. K uvedeným pochybením došlo dle žalobce tím, že správní orgány věc po právní stránce nesprávně posoudily, když aplikovaly již neúčinný právní předpis, založily napadená rozhodnutí na chybném výkladu relevantní právní úpravy zákona č. 634/2004 Sb. a příslušná zákonná ustanovení vykládaly v rozporu s účelem a smyslem relevantních právních předpisů. Dále tím, že překročily meze správního uvážení a příslušná zákonná ustanovení zneužily k tíži a újmě žalobce. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a žalovaný shledal rozhodnutí finančního úřadu v souladu se zákonem, i když trpí vadami způsobujícími jeho nicotnost.

Konkrétně pak žalobce uvedl, že v rámci své podnikatelské činnosti provozuje loterie a jiné podobné hry podle zákona č. 202/1990 Sb. a mezi ně patří i sázková hra American Roulette provozovaná na zařízení elektronické rulety (dále jen sázková hra). Provoz sázkové hry byl žalobci Ministerstvem financí povolen podle § 50 odst. 3 ve spojení s § 4 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb. Počet provozoven, ve kterých je sázková hra žalobcem provozována, se postupem času zvyšuje. V případě provozovatelů sázkové hry Ministerstvo financí zavedlo praxi (na rozdíl od jiných sázkových her), že vždy bez opory v zákoně formálně vydá nové povolení namísto rozšíření povolení stávajícího, jak je tomu např. v případě kurzových sázek. V některých případech pak v rozporu s touto praxí vydává provozovatelům sázkové hry povolení společně pro více provozoven, resp. pro více zařízení.

Dále žalobce uvedl, že mu byl za provozování sázkové hry v roce 2003 (provozované na 115 zařízeních, tudíž na základě 115 povolení) vyměřen jeden správní poplatek 12.707.469 Kč na základě položky 20 d) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 368/1992 Sb. po té, kdy předložil vyúčtování podle § 28 zákona č. 202/1990 Sb. Podle poznámky č. 2 k uvedené položce platilo, že základem poplatku podle písmen b) a d) této položky je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím. Výše poplatku pak byla určena jako 10 % ze základu poplatku, nejméně 1.500 Kč. S účinností od 16. 1. 2005 byl zákon č. 368/1992 Sb. nahrazen zákonem č. 634/2004 Sb., kterým byly loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., (tedy i sázková hra) zařazeny pod písm. b) položky 21 sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb., ve které je stanovena maximální hranice správního poplatku 10 mil. Kč. Po účinnosti zákona č. 634/2004 Sb. žalobce předložil vyúčtování sázkové hry (opět vycházející z rozdílu mezi součtem všech sázek a všech výher z této hry vyplacených sázejícím) pro účely stanovení správního poplatku za rok 2004 a byl mu vyměřen jeden správní poplatek za provozování sázkové hry (v roce 2004 provozované na 175 zařízeních, na základě 175 povolení) ve výši 10.000.000 Kč. Finanční úřad správní poplatek vyměřil podle zákona č. 368/1992 Sb., nicméně zohlednil zákonnou hranici pro

maximální výši poplatku zavedenou pro sázkovou hru zákonem č. 634/2004 Sb. Po přezkoumání tohoto rozhodnutí vydal finanční úřad nové rozhodnutí, kterým změnil výši jednoho správního poplatku za provozování sázkové hry z 10.000.000 Kč na 28.701.663 Kč (nezohlednil maximální hranici správního poplatku). V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce poukázal, že mělo být postupováno podle zákona č. 634/2004 Sb., podle kterého byly loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. nově zařazeny pod písm. b) položky 21 nového sazebníku, ve kterém je stanovena maximální hranice správního poplatku 10 mil. Kč. Žalovaný změnil rozhodnutí finančního úřadu a původně vyměřený jeden správní poplatek za provozování sázkové hry v roce 2004 změnil na jedno rozhodnutí o vyměření 175 správních poplatků za povolení provozování sázkové hry ve výši 28.723.614 Kč. Tento účelový postup, jehož cílem je obejít zákonnou maximální hranici správního poplatku za provozování sázkové hry, začaly správní orgány vůči žalobci aplikovat i při vyměření správních poplatků za provozování sázkové hry v letech 2005 a 2006, když navíc v rámci jednoho správního rozhodnutí správní poplatek vyměřily dílem podle zákona č. 368/1992 Sb. a dílem podle zákona č. 634/2004 Sb., který zákon č. 368/1992 Sb. zrušil a nahradil.

Ohledně nesprávného výkladu přechodného ustanovení § 11 zákona č. 634/2004 Sb. zastávaného žalovaným žalobce poukazoval na rozhodovací praxi správních soudů a zmínil v obdobné věci rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 88/2007, kterým byla zamítnuta kasační stížnost příslušného finančního ředitelství proti rozsudku Krajského soudu v Brně čj. 29 Ca 219/2005-42, který zrušil rozhodnutí finančního ředitelství, a rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5Ca 30/2006-66 s tím, že dle rozhodovací praxe správních soudů nezákonnost rozhodnutí žalovaného i finančního úřadu spočívající v aplikaci nesprávného právního předpisu měla zásadní vliv na práva a povinnosti žalobce a je třeba takové nezákonné rozhodnutí zrušit. Jiný postup by zakládal nerovnost v právech a porušoval by zásadu právní jistoty a legitimního očekávání, k čemuž argumentoval nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 98/04 a sp. zn. II. ÚS 490/04 (již jednou učiněný výklad by měl být východiskem pro rozhodování následujících případů stejného druhu).

Další důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného žalobce spatřoval v tom, že výklad předmětu správního poplatku v případě sázkové hry (resp. dalších her povolovaných podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb.) zastávaný žalovaným, že se zpoplatňuje vydání každého jednotlivého povolení, i když jím není povolována nová hra, je v rozporu s obsahem a smyslem právní úpravy obsažené v zákoně č. 202/1990 Sb. Z obsahu tohoto zákona a z povahy procentního správního poplatku je zřejmé, že je zpoplatňováno provozování těchto her, a že zákonné regulaci podléhá provozování konkrétního typu hry, nikoli každé dílčí provozování stejné hry v rámci jednotlivých provozoven či na jednotlivých zařízeních. Postup žalovaného je v rozporu s dosavadní praxí, neboť za provozování sázkové hry v letech 2003 i 2004 byl vyměřen pouze jeden správní poplatek. K účelové změně došlo až v roce 2006, kdy bylo žalobci vyměřeno za provozování téže sázkové hry v roce 2004 175 správních poplatků za vydání jednotlivých povolení k provozování sázkové hry. Tato účelová změna výkladu předmětu správního poplatku u sázkových her povolovaných podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. k počátku roku 2006 je patrná i u jiných finančních orgánů, které se chybným výkladem přechodného ustanovení v § 11 zákona č. 634/2004 Sb. chtěly vyhnout aplikaci zákonem nově stanoveného limitu pro hry povolované podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990

Sb. Jako další argument žalobce poukázal na odlišný postup správních orgánů při vyměřování správního poplatku za provozování kursových sázek, které jsou zařazeny do stejné položky 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb., v jaké jsou zařazeny i sázkové hry povolované podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. V případě kursových sázek je hranice 10.000.000 Kč aplikována, byť jsou provozovány v různých provozovnách, ve kterých je provozování této hry povolováno Ministerstvem financí postupně. Rozdílný postup, v důsledku kterého je žalobce nezákonně zatěžován vyšším správním poplatkem, než jaký je vyměřován jiným provozovatelům zpoplatňovaným podle stejné položky sazebníku označil žalobce za nezákonný a protiústavní, když jej nelze odůvodnit odlišnou praxí Ministerstva financí při povolování dalších provozoven, v nichž lze jednotlivé sázkové hry nově provozovat. Ministerstvo financí totiž bez opory v zákoně č. 202/1990 Sb. zavedlo praxi, že v případě kursových sázek pouze rozšiřuje prvotní (základní) povolení, zatímco v případě provozování sázkové hry vždy formálně vydává povolení nové, byť se toto nové povolení od původního liší pouze v tom, že sázkovou hru může žalobce provozovat i v další provozovně, resp. na dalším zařízení elektronické rulety. Na tuto skutečnost poukázal i Městský soud v Praze v řízení ve věci sp. zn. 5 Ca 30/2006, který dospěl k závěru, že skutečnost, zda má být vyměřen jeden či několik správních poplatků, nabývá na významu za situace, kdy položka 21 písm. b) sazebníku k zákonu č. 634/2004 Sb. omezuje horní hranici poplatku částkou 10 mil. Kč. Nelze akceptovat skutečnost, že výše správního poplatku by měla odviset od rozdílného způsobu rozhodování při vydávání povolení, kdy v některých případech jsou vydána jednotlivá samostatná povolení (v případě žalobce), zatímco v případě jiném je doplňováno jediné vydané povolení (případ Fortuny a.s.), není-li tento rozdílný postup podložen zákonem. Stejně jako v případech provozování kursových sázek musí být správní poplatek vypočítáván z celkového rozdílu mezi všemi vsazenými a na výhrách vyplacenými prostředky, tj. bez rozdělení dle jednotlivých povolení, resp. provozoven. Pouze tímto postupem je maximální hranice pro výši správního poplatku reálně dosažitelná, a tudíž má její stanovení v zákoně smysl. Projevem nerovnosti v právech je, pokud je v případě jednoho typu her zařazených do položky 21 písm. b) sazebníku k zákonu č. 634/2004 Sb. (např. kursové sázky) reálně dosahována 10 mil. maximální hranice správního poplatku, zatímco v případě druhého typu hry zařazené do stejné položky sazebníku je dosažení této hranice nereálné, jak uvádí v rozhodnutí žalovaný.

Správnost závěru, že při aplikaci zákona č. 634/2004 Sb. je třeba v případě her povolovaných podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. postupovat stejně jako v případě ostatních her zařazených do položky 21 písm. b) sazebníku k zákonu č. 634/2004 Sb., tzn. aplikovat zákonnou maximální hranici správního poplatku, a to bez ohledu na to, kolika povoleními je příslušná sázková hra jednomu provozovateli povolena, potvrzuje i právní názor Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 AfS 88/2007, kde bylo posuzováno vyměření poplatku za provozování sázkové hry povolené v několika provozovnách na základě několika povolení Ministerstva financí a Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že stará právní úprava, tj. zákon č. 368/1992 Sb., ukládala více než trojnásobně vyšší poplatek (v daném případě více než 34 mil. Kč) než úprava nová, tj. zákon č. 634/2004 Sb., podle které poplatek činí 10 mil. Kč.

V závěru repliky se žalobce vyjádřil k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a nicotnosti rozhodnutí finančního úřadu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

žalovaného spatřoval v tom, že žalovaný neuvedl konkrétní zákonné ustanovení zákona č. 634/2004 Sb., resp. ZSDP, které by finančnímu úřadu dávalo zákonnou oporu k postupu v rámci jednoho souhrnného rozhodnutí vydat vícero správních rozhodnutí ukládajících více než sto poplatkových povinností (v rozhodnutí finančního úřadu navíc není uveden konkrétní počet správních poplatků, které měly být vyměřeny) a uvedl, že shodně dovedl nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 5 Ca 30/2006, kde žalovaný finanční orgán taktéž neoznačil zákonnou oporu pro vydání jednoho „souhrnného“ platebního výměru, jímž bylo vyměřeno vícero správních poplatků. V této souvislosti soud uvedl, že § 2 odst. 2 ZSDP nemůže odůvodnit postup, kdy namísto několika platebních výměrů je vydán toliko jediný. Nicotnost rozhodnutí finančního úřadu spatřoval žalobce v tom, že nemá oporu v zákonné úpravě, která neumožňuje správním orgánům vydat namísto příslušného počtu správních rozhodnutí toliko jedno „souhrnné“ rozhodnutí. Dle judikatury správních soudů institut „souhrnného“ správního rozhodnutí nemá oporu v zákoně, proto tento akt správního orgánu nemůže vyvolávat žádné právní účinky a jako takový ani ukládat účastníkovi správního řízení povinnosti, příp. zakládat mu práva, tudíž je nicotným. Žalovaný zásadním způsobem pochybil, když ke zjevné nicotnosti rozhodnutí finančního úřadu nepřihlédl, přestože je povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda napadené správní rozhodnutí není nicotné. V této skutečnosti žalobce spatřoval závažné procesní pochybení žalovaného.

V podání z 16.6.2008 žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 195/2007-120, který odmítl jako protiústavní rozdílný přístup správních orgánů vůči provozovateli sázkové hry oproti jiným srovnatelným provozovatelům loterií a jiných her. V podání ze 4.3.2009 žalobce zopakoval svoji právní argumentaci a k její podpoře poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 38/2008-139 týkající se vyměření správního poplatku za provozování sázkové hry v roce 2004, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57 Ca 103/2006-36.

Krajský soud v Plzni přezkoumal v zákonné lhůtě touto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*) a po provedeném jednání rozsudkem z 25.3.2009, čj. 57Ca 92/2007-159, zrušil rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí finančního úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni rozsudkem z 31.8.2010, čj. 5 Afs 69/2009-218, zrušil.

Ve zrušujícím rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud *zrušení správního rozhodnutí prvního stupně nejen nedostatečně odůvodnil, ale navíc postupoval v rozporu se zákonem. Předmětné poplatkové řízení bylo vedeno podle daňového řádu, v němž nemá odvolací orgán vzhledem k dikci § 50 odst. 5 a 6 daňového řádu pravomoc rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušit a věc vrátit správci daně prvního stupně k dalšímu řízení. Pokud odvolací orgán rozhodnutí správce daně prvního stupně zruší, řízení tím končí a jeho pokračování brání překážka věci rozhodnuté. Tento výklad § 50 daňového řádu potvrdil rozšířený senát v usnesení ze 14.4.2009, čj. 8Afs 15/2007-75, publikovaném pod č. 1865/2009 Sb.NSS, na které navázal v usnesení z 24.11.2009, čj. 1Aps 2/2008-76, publikovaném pod č. 1997/2010 Sb.NSS. Rozšířený senát uzavřel, přezkoumává-li soud rozhodnutí odvolacího*

správního orgánu v daňovém řízení a shledá-li důvody k jeho zrušení, může zrušit zároveň i platební výměr vydaný správcem daně prvního stupně tehdy, pokud neměl být vůbec vydán nebo pokud předcházející daňové řízení trpělo natolik závažnými vadami, že je již nelze v odvolacím řízení napravit a v daňovém řízení již nelze pokračovat. Naopak v případě běžných procesních vad, pro jejichž nápravu slouží dle § 50 odst. 3 daňového řádu odvolací řízení, stejně jako v případech hmotněprávních vad spočívajících v tom, že měla být daňová povinnost stanovena v jiné výši, není krajský soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť zmíněné vady mohou být podle daňového řádu odstraněny jedině v rámci odvolacího řízení, v němž může být rozhodnutím odvolacího orgánu rozhodnutí správce daně prvního stupně mj. změněno. V nyní posuzovaném případě se jedná o situaci, kdy má být správní poplatek stanoven v jiné výši, než jaká byla žalobci vyměřena finančním úřadem. Žalovanému tak nic nebrání, aby v dalším průběhu odvolacího řízení, po případném doplnění podkladů pro rozhodnutí, bude-li to třeba, znovu rozhodl o odvolání žalobce tak, že rozhodnutí finančního úřadu změní v souladu se závazným právním názorem krajského soudu a tudíž správní poplatek stanoví ve správné výši. Naopak, obdobným způsobem by nebyl oprávněn postupovat finanční úřad, pokud by jeho rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno, neboť takové rozhodnutí krajského soudu by bránilo řádnému dokončení daňového řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že krajský soud, přestože posoudil zcela správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu žalobní námitky, zatížil svůj rozsudek nezákonností tím, že nezrušil pouze rozhodnutí stěžovatele, ale též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Při novém přezkoumání rozhodnutí žalovaného soudu vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, vázán podle § 110 odst. 3 s.ř.s. právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím souhlasili.

Ze správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti.

Podáním z 28.2.2007 zaslal žalobce finančnímu úřadu vyúčtování provozu sázkového zařízení povoleného Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. za rok 2006 ke stanovení správního poplatku podle zákona č. 634/2004 Sb. z provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím technického zařízení VTS ProLink na zařízení Electronic Roulette. V přílohové tabulce je uvedeno 216 položek označených číslem herny, městem, herním střediskem, výrobním číslem a typem herního zařízení, čj. povolení Ministerstva financí, datem spuštění příp. ukončení, stavem v jednotlivých měsících, celkem za období, celkem za období IN a celkem za období OUT. Základ pro výpočet správního poplatku je vyčíslen částkou 250.404.087 Kč.

Finanční úřad rozhodnutím z 28.3.2007, čj. 59957/07/128960/3167 (viz rozhodnutí finančního úřadu) vyměřil žalobci 142 správních poplatků za rok 2006 v celkové výši 25.219.454 Kč podle položky 20 d) sazebníku správních poplatků zákona č. 368/1992 Sb. pro povolené hry se zahájením řízení o vydání povolení před 16.1.2005 a podle položky 21 b)

sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb. pro povolené hry se zahájením řízení o vydání povolení dnem 16.1.2005.

Žalobce podal proti rozhodnutí finančního úřadu odvolání, jehož obsahem jsou námitky, které později uplatnil v žalobě.

Žalovaný rozhodnutím z 3.8.2007, čj. 6511/07-1400-403207 (*viz rozhodnutí žalovaného*) změnil rozhodnutí finančního úřadu tak, že ve výroku I. opravil u 7 číselných položek čísla jednací jejich povolení Ministerstvem financí. Ve výroku II. uvedl, že ostatní ustanovení výroku rozhodnutí zůstávají beze změny.

Dle žalovaného je předmětem poplatku podle těchto položek vydání povolení provozování ostatních sázkových her (rulety apod.), resp. loterie a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. za každý rok ve výši 10% ze základu, kterým je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím. Částka vyměřených správních poplatků je za vydání povolení k provozování sázkových her na 216 ks elektromechanických rulet. Správní poplatky za r. 2006 byly vyměřeny jednotlivě za každé povolení sázkové hry. Tento postup žalovaný odůvodnil § 11 zákona č. 634/2004 Sb. a konstatoval, že finanční úřad postupoval správně. Dle žalovaného je předmětem správního poplatku podle předcházející i stávající právní úpravy každé jednotlivé povolení sázkové hry vydané podle zákona č. 202/1990 Sb. s tím, že vydání povolení je zpoplatňováno každý rok po dobu trvání platnosti vydaného povolení a správní poplatek je vyměřován územním finančním orgánem způsobem stanoveným ve vydaném povolení, resp. s přihlédnutím k podmínkám uvedeným ve vydaném povolení. Podle položky 20 písm. d) sazebníku správních poplatků zákona č. 368/1992 Sb. je sazba poplatku za každý rok povolení 10%, nejméně 1 500 Kč. Podle položky 21 písm. b) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb. je sazba poplatku stejná, nově je stanovena maximální výše poplatku 10 mil. Kč. Procentní správní poplatky podle předcházející i současné právní úpravy mají daňový charakter a základem je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými v uplynulém roce sázejícím z provozu předmětných sázkových her. Při vyměření správních poplatků na příslušný rok tak finanční úřad vychází z údajů z provozu rulet předchozího roku, které mu provozovatel předává formou vyúčtování. To dokládá i text povolení vydaných Ministerstvem financí, kde je stanoveno, že správní poplatek podle zákona č. 368/1992 Sb. vyměřuje Finanční úřad v Karlových Varech po skončení kalendářního roku na základě předloženého vyúčtování, resp. u povolení, kde řízení bylo zahájeno po 16.1. 2005, podle příslušných ustanovení zákona č. 634/2004 Sb. Finanční úřad při vyměření správních poplatků nepochybil, když nepostupoval podle části první až čtvrté zákona č. 202/1990 Sb., a postupoval podle příslušných položek sazebníků zákonů o správních poplatcích. Část první až čtvrtá zákona č. 202/1990 Sb. upravuje určité druhy loterií či sázkových her a hry, které nejsou specifikovány v § 2 písm. a) až k) tohoto zákona, lze povolit pouze podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. Použití ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona při vyměřování správních poplatků za povolení her podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. je nepřipustné, neboť správní poplatky se vyměřují podle zákona o správních poplatcích a nikoliv podle zákona o loteriích. I u výherních hracích přístrojů se správní poplatky vyměřují podle položky 21 písm. c) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb. a nikoliv podle § 18 zákona č. 202/1990 Sb.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně dovodil, že finanční úřad při výpočtu správních poplatků zpoplatňoval každé jednotlivé sázkové zařízení. Z ustanovení položky 20 písm. d) sazebníku správních poplatků zákona č. 368/1992 Sb. a položky 21 písm. b) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb. je zřejmé, že předmětem poplatku je každé jednotlivé povolení, neboť u pojmu povolení není uveden jakýkoliv kvantitativní údaj, který by určoval, že se zpoplatňují např. všechna povolení vydaná v příslušném kalendářním roce. Finančním úřadem je tak zpoplatněno každé vydané povolení, nikoliv každé technické zařízení. V sedmi posledních povoleních je povoleno provozovat sázkovou hru na několika technických zařízeních (např. u povolení čj. 601/65887/2005 se jedná o 5 technických zařízení) a základem pro vyměření poplatku je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím ze všech technických zařízení uvedených v jednotlivých povoleních. Předmětem poplatku je v souladu se zákonem vydání jednotlivých povolení, a nikoliv jednotlivá sázková zařízení.

K námitce, že se poplatek neplatí za vydání povolení, nýbrž za provozování již jednou povolených loterií, žalovaný odkázal na znění položek 20 písm. d) sazebníku správních poplatků zákona č. 368/1992 Sb. a 21 písm. b) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb., ze kterých je evidentní, že se poplatek platí za vydání povolení. Pouze výpočet správního poplatku je odvislý od provozování již povolených her, neboť základem poplatku je rozdíl mezi vsazenými částkami sázejících a výhrami, které jsou sázejícím vyplaceny.

Zásadní pochybení žalobce spatřoval žalovaný ve výkladu § 11 zákona č. 634/2004 Sb. Jaká činnost správního úřadu je zpoplatňována stanoví § 2 zákona č. 634/2004 Sb., podle něhož je předmětem poplatků správní řízení upravené zvláštním právním předpisem (zákonem č. 202/1990 Sb.) a další činnost správního úřadu související s výkonem státní správy (např. vydání potvrzení, kopie ze spisu, apod.) (dále jen úkon). Úkon je tedy legislativní zkratkou pro předmět správního poplatku a úkony, které podléhají zpoplatnění jsou vymezeny v jednotlivých položkách sazebníku správních poplatků. Předmětem poplatku tedy nemůže být vlastní poplatkové řízení probíhající podle zákona o správních poplatcích, ale zvláštní správní řízení, které probíhá podle zvláštního právního předpisu. Právě tato zvláštní činnost správního úřadu, tj. vydání povolení podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., je podle položky č. 20 písm. d) sazebníku správních poplatků zákona č. 368/1992 Sb. a položky č. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb. je zpoplatňována. Předměty správních poplatků a jejich sazby jsou výslovně stanoveny v sazebníku správních poplatků a úkon zde neuvedený nelze zpoplatnit. Vychází se ze zásady, že správní poplatek je úplatou za činnost správního úřadu při provádění určitých konkrétních úkonů, tj. v daném případě za vydání každého jednotlivého povolení hry. V § 11 zákona č. 634/2004 Sb. je upraveno řízení ve věci předmětu poplatku, kterým je v daném případě povolovací řízení, kdežto § 9 zákona č. 634/2004 Sb. upravuje řízení ve věcech poplatků, tj. poplatkové řízení. Protože se zpoplatňuje vydání povolení ve správním řízení, nikoliv vlastní poplatkové řízení, je důležité pro použití zákona č. 368/1992 Sb. či zákona č. 634/2004 Sb., kdy bylo zahájeno správní řízení o vydání povolení. V případě loterií není zahájeno ve stejný okamžik povolovací řízení a poplatkové řízení, jako je to u jiných úkonů správního úřadu. Povolovací řízení je zahájeno podáním žádosti o vydání povolení na Ministerstvo financí a končí vydáním povolení. Poplatkové řízení, jako jeho nedílná součást, je však zahájeno až po vydání povolení, konkrétně po obdržení vyúčtování provozu sázkových her za uplynulý

kalendářní rok příslušnému finančnímu úřadu a končí vydáním platebního výměru na správní poplatky. Nejde však o samostatné řízení, ale o vedlejší řízení, které je součástí řízení hlavního. Je tedy správné, že se správní poplatky vyměřují podle právního předpisu, který platí v době zahájení řízení o povolení loterie (ač je povolení na žádost provozovatele vydáno na období např. 5 let), tedy toho právního předpisu, který platí v době, kdy vznikl předmět poplatku, jehož splatnost závisí na výsledku vyměření výše poplatku, což není možné dříve, než je předloženo vyúčtování. Zde se zachycují všechny rozhodné skutečnosti zpětně, nikoliv podle právního předpisu platného v době zahájení poplatkového řízení, tj. v době předložení vyúčtování provozovatele za uplynulý kalendářní rok. Toto vyúčtování předkládá provozovatel finančnímu úřadu každoročně po dobu platnosti povolení a jeho smyslem je mimo jiné i určení základu poplatku provozovatelem pro vyměření správního poplatku finančním úřadem. Ten, kdo žádá o vydání povolení v zpoplatněném režimu podle zákona č. 368/1992 Sb., má právní jistotu, že ani v následujících letech platnosti povolení nebude tento režim novou právní úpravou změněn, i když v tomto případě ke změně sazby novou právní úpravou nedošlo a byla pouze stanovena maximální výše správního poplatku 10 mil. Kč za každý rok vydání povolení. Použití této horní hranice je v reálném čase velmi vzdálené, neboť by předpokládalo základ poplatku u všech technických zařízení u jednoho povolení ve výši větší jak 100 mil. Kč (nejvyšší základ u jednoho povolení za r. 2006 je 8, 2 mil. Kč).

Žalobu soud shledal důvodnou.

Finanční úřad vyměřil žalobci za rok 2006 celkem 142 správních poplatků za vydání povolení k provozování sázkových her na 216 ks elektromechanických rulet v celkové výši 25.219.454 Kč, a to podle položky 20 d) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 368/1992 Sb. pro povolené hry se zahájením řízení o vydání povolení před 16.1.2005 a podle položky 21 b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb. pro povolené hry se zahájením řízení o vydání povolení dnem 16.1.2005. Příslušná povolení založená ve správním spise byla žalobci vydána Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. s uvedením data, do kdy je povolení platné. V podmínkách povolení je stanoveno, že žalobce předloží každoročně ve lhůtě do dvou měsíců po uplynutí kalendářního roku Finančnímu úřadu v Karlových Varech vyúčtování provozování loterie nebo jiné podobné hry dle tohoto povolení za předchozí kalendářní rok, které bude obsahovat údaje podle § 28 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb.

Při rozhodování v dané právní věci vycházel soud z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se dané problematiky a to zejména z rozsudku z 12.12.2008, čj. 5Afs 38/2008-139 (dostupného na www.nssoud.cz), s jehož závěry se ztotožnil.

Nejprve musel soud posoudit námitku nicotnosti rozhodnutí finančního úřadu, která byla vznesena v žalobě, k nicotnosti rozhodnutí správního orgánu je soud ve smyslu § 76 odst. 2 s.ř.s. povinen přihlížet i z úřední povinnosti (rozsudek rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu čj. 6A 76/2001-96, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce spatřoval nicotnost rozhodnutí finančního úřadu v tom, že nemá oporu v zákonné úpravě, která neumožňuje správním orgánům vydat namísto příslušného počtu správních rozhodnutí toliko jedno „souhrnné“ rozhodnutí. Takové rozhodnutí nemůže vyvolávat žádné právní účinky ani ukládat účastníkovi řízení povinnosti či zakládat práva, tudíž je nicotným.

Nejvyšší správní soud definoval nicotnost tak, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami (příklady viz výše), že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS). Jako příklad natolik intenzivních vad správního aktu, že zakládají jeho nicotnost, Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).

Z tohoto výčtu je zřejmé, že ke shledání nicotnosti vedou pouze natolik intenzivní vady (absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost, zásadní nedostatky projevu vůle, požadavek absolutně nemožného plnění apod.), že již vůbec nelze o správním aktu hovořit (viz Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, str. 136-141 a str. 618-619 a zejména pozn. č. 63 na str. 618). Rozhodnutí finančního úřadu vady takové intenzity neobsahuje. Vydal jej správní orgán, o jehož pravomoci a příslušnosti není pochyb, rozhodnutí je určité a netrpí ani jinými natolik intenzivními vadami, které by mohly vést k prohlášení jeho nicotnosti. Při jeho vydání se finanční úřad odvolal na zákon č. 634/2004 Sb. i na zákon č. 368/1992 Sb. a ani případný nesprávný výklad přechodného ustanovení zákona č. 634/2004 Sb. či nesprávný výklad zákonných ustanovení definujících předmět poplatku a tedy i případné nesprávné posouzení právní otázky, zda má být vyměřen jediný správní poplatek za určitou hru, či zda mají být poplatky vyměřovány za každé povolení, které bylo žalobci na provoz této hry vydáno, či skutečnost, že finanční úřad vyměřil vícero správních poplatků jediným správním rozhodnutím, by v daném případě nezpůsobovaly takové vady rozhodnutí finančního úřadu, jež by měly za následek jeho nicotnost.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného žalobce spatřoval v tom, že žalovaný neuvedl konkrétní zákonné ustanovení zákona č. 634/2004 Sb., resp. ZSDP, které by finančnímu úřadu dávalo zákonnou oporu k postupu v rámci jednoho „souhrnného“ rozhodnutí vydat vícero správních rozhodnutí ukládajících více poplatkových povinností. Ve výroku rozhodnutí žalovaného jsou uvedeny toliko obecně zákony č. 634/2004 Sb. a č. 368/1992 Sb. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je však zřejmé, že žalovaný vycházel z povolení 216 ks elektronických rulet vydaných rozhodnutími Ministerstva financí a z vyúčtování předloženého žalobcem. V rozhodnutí žalovaný jasně uvedl, že správní poplatky vyměřil jednak podle položky 20 písm. d) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 368/1992 Sb. (k jehož použití dospěl na základě výkladu přechodného ustanovení zákona č. 634/2004), přičemž měl za to, že předmětem poplatku je každé jednotlivé povolení sázkové hry podle zákona č. 202/1990 Sb. s tím, že stejný princip platí i pro položku 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb. Rozhodnutí žalovaného proto nelze považovat

ze nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Předmětem dalšího posouzení však bude otázka, zda je závěr žalovaného správný.

Dalším žalobním bodem žalobce namítá nesprávný výklad přechodného ustanovení v § 11 zákona č. 634/2004 Sb. Mezi účastníky je sporným, zda měl finanční úřad při vyměřování správního poplatku po 16.1.2005, kdy nabyl účinnosti zákon č. 634/2004 Sb., postupovat podle tohoto zákona, jak tvrdí žalobce, či u povolení vydaných před tímto datem podle zákona č. 368/1992 Sb., jak tvrdí žalovaný.

Ve své dosavadní judikatuře dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízením ve smyslu § 11 zákona č. 634/2004 Sb. je poplatkové (vyměřovací) řízení za určitý kalendářní rok, a nikoliv řízení povolovací.

V rozsudku čj. 2 Afs 88/2007–66 (dostupný na www.nssoud.cz.) k tomuto závěru uvedl, že *je smyslem tohoto přechodného ustanovení, jakož i obdobných přechodných ustanovení v procesních předpisech obecně, zajistit, aby se již započatá řízení dokončila podle stávajících předpisů. To je na jedné straně odrazem principu právní jistoty, jelikož účastníci řízení očekávají, že řízení bude provedeno způsobem, který mohli předvídat na jeho začátku, a na straně druhé též v souladu s principem procesní ekonomie. V tomto směru přechodné ustanovení umožňuje určitou kontinuitu a zabraňuje těžkostem, které by jinak mohly v souvislosti se změnou úpravy v zahájeném řízení nastat. V daném případě je řízením ve smyslu § 11 zákona o správních poplatcích nepochybně poplatkové řízení za určitý kalendářní rok. Opačný výklad by odporoval výše nastíněnému smyslu přechodného ustanovení. Větu „Bylo-li řízení ve věci předmětu poplatku zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, vybere se poplatek podle dosavadních právních předpisů (...)“ je tedy třeba interpretovat tak, že dopadá na situace, kdy bylo před účinností zákona o správních poplatcích zahájeno řízení o vyměření poplatku. Nedopadá naopak na případy, kdy bylo před účinností zahájeno řízení povolovací. To by podle názoru Nejvyššího správního soudu postrádalo jakýkoliv rozumný důvod. Povolovací řízení bylo navíc skončeno dnem právní moci rozhodnutí, jímž se povolení vydává. Při racionální interpretaci tak nemůže být za řízení ve smyslu tohoto ustanovení považováno řízení povolovací. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu, podle něhož není zpoplatňován samotný akt vydání povolení, nýbrž skutečnost, že povolení bylo vydáno, a to každý rok po dobu trvání povolení. Rozhodným pro použití nové či dřívější právní úpravy je tak podle zdejšího soudu okamžik zahájení poplatkového řízení za určitý kalendářní rok, a nikoliv okamžik zahájení řízení ve věci vydání povolení. To lze, jak činí i krajský soud, doložit i tím, že výše poplatku se odvíjí od vsazených částek a vyplácených výher za ten který rok. Řízení ve věci poplatku, jehož předmětem je povolení, tak může být zahájeno až předložením vyúčtování za příslušný rok. Pokud by byla interpretace stěžovatele správná, nedávalo by smysl, aby byl poplatek vybírán každoročně.*

Tuto argumentaci Nejvyšší správní soud dále rozvedl v rozsudku čj. 9 Afs 195/2007-120 (dostupný na www.nssoud.cz.), kde poukázal na důvodovou zprávu k zákonu o správních poplatcích, jež zdůrazňuje daňový charakter poplatků zahrnutých pod položku č. 21 sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb. a uvedl, *pokud byl poplatek daňového charakteru zákonem stanoven se zavedením maximálního limitu poplatkové povinnosti, pak*

platí pro všechna řízení dle zákona o správních poplatcích zahájená po účinnosti této změny. Skutečnost, že v průběhu legislativního procesu došlo oproti původnímu vládnímu záměru navrhované úpravy k rozšíření tohoto maximálního limitu (i na provozování her povolovaných dle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. - ve věci vedené pod sp.zn. 9 Afs 195/2007 šlo rovněž o elektronickou ruletu), neopravňuje stěžovatele k výkladu, který bez jakéhokoliv rozumného důvodu znevýhodňuje skupinu na trhu ve stejném oboru činnosti a se stejným oprávněním, avšak z časového hlediska déle podnikajících osob. Z principu rovnosti se totiž podává, že pokud má mít určitá skupina osob totožnou povinnost jako jiná skupina osob, odlišujíc se od původní skupiny pouze časovým momentem vydání příslušného povolení dle zákona o loteriích - tj. „povinnost zaplatit poplatek daňového charakteru“, čímž se u obou skupin zmenší jejich majetková sféra - nelze shledat žádný důvod, který by byl způsobilý odůvodnit nerovnost v přístupu k těmto dvěma skupinám podnikajících subjektů. Z postulátu rovnosti sice nevyplývá požadavek obecné rovnosti každého s každým, plyne z něj však požadavek, aby právo bezdůvodně nezvýhodňovalo ani neznevýhodňovalo jedny před druhými. V daném případě je nesporné, že požadavek poskytnutí stejných práv za stejných podmínek bez neodůvodněných rozdílů výkladem stěžovatele respektován není, neboť stěžovatel bez akceptovatelných důvodů výrazně znevýhodnil jednu skupinu ve stejném oboru činnosti a se stejným oprávněním podnikajících subjektů.

Zdejší soud proto nevidí důvod, aby se od této judikatury odchýlil. Proto je nutno uzavřít, že i v daném případě bylo nutno při stanovení správního poplatku žalobci za rok 2006 postupovat podle zákona č. 634/2004 Sb., neboť žalobce předložil vyúčtování elektromechanických rulet, jímž bylo dané vyměřovací řízení zahájeno dne 28. 2. 2007, tj. až po účinnosti zákona č. 634/2004 Sb., která nastala dne 16. 1. 2005.

Obsahem dalšího žalobního bodu je spor mezi účastníky o výklad předmětu správního poplatku za provozování sázkové hry vyměřované podle položky 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb. Dle žalobce má být zpoplatňována sázková hra jako celek, dle žalovaného má být zpoplatňováno vydání jednotlivých povolení.

Rovněž tuto otázku řešil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku 5Afs 38/2008-139. Pro posouzení tohoto žalobního bodu je rozhodující výklad položky č. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb. Obsahem této položky je „vydání povolení číselné loterie podle § 2 písm. c) zákona, sázkové hry podle § 2 písm. f) zákona, sázkové hry podle § 2 písm. h) zákona, sázkové hry podle § 2 písm. j) zákona, sázkové hry podle § 2 písm. k) zákona, nebo loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona za každý rok 10%, nejméně Kč 1500 nejvýše Kč 10 000 000.“ Bod 2 a 3 poznámek k této položce pak stanoví: „2. Základem poplatku podle písmen b) a d) této položky je rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím. 3. Poplatek podle písmen b) a d) této položky vyměřuje územní finanční orgán s přihlédnutím k podmínkám uvedeným ve vydaném povolení.“

V prvé řadě je nutno si ujasnit, co je v daném případě předmětem poplatku, jeho základem a jeho sazbou. Předmět správních poplatků je obecně definován v § 2 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb. jako „správní řízení upravené zvláštním právním předpisem a další činnost

správního úřadu související s výkonem státní správy“, přičemž pro tuto zpoplatňovanou činnost správního orgánu citované ustanovení zavádí legislativní zkratku „úkon“. Jednotlivé úkony správních orgánů podléhající zpoplatnění jsou pak definovány v sazebníku správních poplatků, kde je také ke každému z těchto úkonů přiřazena sazba poplatku, a pokud není stanovena pevnou částkou, ale procentem, též základ poplatku, od něhož se sazba odvíjí. V položce č. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb. je jako zpoplatňovaný úkon (předmět poplatku) uvedeno mj. vydání povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. za každý rok, přičemž základem poplatku je dle poznámky č. 2 k dané položce sazebníku rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím, sazbou pak 10% z uvedeného základu, nejméně však 1500 Kč a nejvýše 10 000 000 Kč.

Již z formulace „vydání povolení (...) hry za každý rok“ je zřejmá rozpornost definice předmětu správního poplatku, tj. zpoplatňovaného úkonu správního orgánu v daném případě. Tento rozpor má svou příčinu v dosti „neústrojném“ zařazení daného poplatku do zákona o správních poplatcích, kam se svou povahou nehodí, neboť narozdíl od jiných správních poplatků, poplatky týkající se loterií a jiných podobných her se odvíjejí nikoliv přímo od úkonu správního orgánu spočívajícího ve vydání povolení na danou hru, ale od výtěžku provozovatele z této hry (k tomu srov. citovaný rozsudek čj. 9 AfS 195/2007 - 120, i samotnou důvodovou zprávu k novému zákonu o správních poplatcích, která v této souvislosti hovoří o „daňových poplatcích“). Základ poplatku tak, jak je zákonem definován, tj. rozdíl mezi vsazenými částkami a vyplacenými výhrami, jakoby neměl žádnou přímou souvislost s předmětem poplatku, pokud by jím bylo toliko vydání povolení na danou hru, tento deficit se tedy zákonodárce snažil „dohnat“ dodatkem „za každý rok“. Taková definice předmětu poplatku však ve svém doslovném znění nedává žádný smysl, je třeba ji tedy interpretovat tak, jak již činila dosavadní výše citovaná judikatura, že předmětem poplatku je trvání povolení dané hry v každém kalendářním roce. Fakticky je předmětem zpoplatnění nikoliv činnost správního orgánu, jak je tomu u ostatních správních poplatků, ale samotné provozování loterií a jiných her, resp. výnos z této činnosti za příslušný kalendářní rok, a to vedle ostatních daní a veřejnoprávních poplatků, jimž je uvedená činnost podrobena. Nejvyšší správní soud k tomu zdůraznil, že nepochybuje o racionálních (z ústavního hlediska legitimních) důvodech, které vedly zákonodárce k tomu, že podrobil provozování loterií a jiných podobných her neporovnatelně vyšší míře zpoplatnění (zdanění) než jiné druhy podnikatelské činnosti, a to vzhledem k velmi problematickým následkům, které uvedená činnost pro společnost přináší. Nevhodným však označil způsob, kterým tak učinil, když k tomuto zpoplatnění použil mj. zákon o správních poplatcích, kde ovšem předmětem poplatku má být činnost správního orgánu (tj. výkon veřejné správy), nikoliv činnost provozovatele loterie či jiné podobné hry. Z této systémové vady a z ní vycházející rozporné definice předmětu poplatku se pak odvíjejí veškeré interpretační potíže, ať již se týkají rozhranění časové působnosti starého a nového zákona o správních poplatcích či otázky, zda se provozovateli hry vyměřuje poplatek zvlášť z ročního výnosu z každé provozovny či zařízení k provozování hry, na které mu bylo vydáno příslušné povolení, či dohromady z celkového ročního výnosu z dané hry bez ohledu na počet vydaných povolení.

Pro zodpovězení dané otázky je třeba vycházet ze zvláštní povahy položky č. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků, která musí být považována za *lex specialis* vůči obecné

definici předmětu správních poplatků uvedené v § 2 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb. Je-li tedy předmětem poplatku trvání povolení loterie nebo jiné podobné hry v každém kalendářním roce, pak musí být základ daného poplatku stanoven podle ročního výtěžku z této povolené hry jako takové, bez ohledu na to, zda k povolení této hry došlo jedním, či několika správními akty. Loterii nebo jinou podobnou hrou se dle § 1 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb. „rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen „herní plán“.) Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení“. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb. „loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem“. Podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. může Ministerstvo financí „povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona“. Podle § 43 odst. 5 zákona č. 202/1990 Sb. „orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, může a) v povolení stanovit bližší podmínky, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry, b) již vydané povolení doplnit nebo změnit, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem“. I zákon o loteriích, na nějž citované ustanovení zákona o správních poplatcích, pokud jde o terminologii, navazuje, tedy vyžaduje povolení na určitou hru jako takovou, bez ohledu na to, na kolika zařízeních či v kolika provozovnách je tato hra provozována. Jiná věc je, že předmětem pozornosti povolovacího orgánu jsou také podmínky, za nichž je hra provozována v určitém místě či na určitém zařízení, změna těchto podmínek způsobená rozšířením počtu provozoven či zařízení by však dle názoru Nejvyššího správního soudu měla zpravidla odůvodňovat toliko doplnění či změnu již vydaného povolení, nikoliv potřebu vydat povolení nové.

Soud má tedy za to, že je nutno poplatek vyměřit vždy za určitou povolenou hru bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je tato hra provozována a na základě kolika povolení je tato hra provozována, pokud se stále jedná o tutéž hru. Pro tento výklad svědčí také čl. 11 odst. 5 LZPS, který stanoví, že „daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona“. Z tohoto článku LZPS je zřejmé, že ústavodárce chtěl zabránit situaci, kdy by výběr daní a poplatků závisel na libovůli správního orgánu. Z toho plyne povinnost přijmout takový výklad položky č. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb., který by neponechával určení výše tohoto správního poplatku na libovůli správních orgánů. Těmto požadavkům by ovšem neodpovídal takový výklad předmětného ustanovení sazebníku správních poplatků, který by celkovou výši vyměřeného správního poplatku činil závislou na okolnosti, zda byla určitá hra povolena poplatníkovi na základě jediného či více povolení, a to zvláště za situace, pokud by praxe povolujícího orgánu, tj. Ministerstva financí, byla skutečně v tomto ohledu arbitrární a tudíž v konečném důsledku diskriminující, jak tvrdil žalobce. Soud se tak ztotožňuje s rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 30/2006 – 66, jehož se dovolával žalobce a jenž byl předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu právě ve věci sp.zn. 9Afs 195/2007, ve kterém dospěl městský soud mj. k závěru, podle něhož *nelze akceptovat skutečnost, že výše správního poplatku by měla odviset od rozdílného způsobu rozhodování při vydávání povolení, kdy v některých případech jsou vydávána jednotlivá samostatná povolení (jako v případě stěžovatele), zatímco v případě jiném je doplňováno*

jediné vydané povolení (případ Fortuny a. s.); není-li tento postup, jak potvrzuje i žalovaný, podložen zákonem.

Z této analýzy je zřejmé, že jediným zákonným a zároveň objektivním kritériem pro stanovení základu správního poplatku (a tedy i pro aplikaci maximálního limitu 10 000 000 Kč v rámci sazby tohoto poplatku) musí být rozdíl mezi celkovou výší vsazených částek u příslušné hry a celkovým součtem výplat výher z příslušné hry, a nikoliv rozdíl mezi příjmy a výplatami u provozoven či zařízení, na něž se vztahují jednotlivá povolení k provozování téže sázkové hry. Opačný výklad by ponechával prostor pro libovůli při vyměřování celkové výše správních poplatků, což nelze s odkazem na čl. 11 odst. 5 LZPS ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy a jemu korespondujícím čl. 2 odst. 2 LZPS připustit (obdobně viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 186/95, publ. pod č. 83/1996 Sb. ÚS). To rovněž znamená, že také podmínky uvedené ve vydaném povolení [viz bod 3. k položce č. 21 písm. b) sazebníku správních poplatků k zákonu č. 634/2004 Sb.] mohou mít snad vliv na některé technické otázky spojené s vyměřením poplatku u konkrétní hry, nikoliv však na samotnou výši poplatku.

Závěrem je nutno i v této právní věci konstatovat, že soudu předložený správní spis neobsahuje dostatečné podklady pro posouzení, zda v daném případě všech 216 zařízení, na jejichž provozování byla žalobci vydána povolení podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. a za něž žalovaný vyměřil 142 správních poplatků, skutečně představuje z hlediska zákona č. 202/1990 Sb. a tudíž i zákona č. 634/2004 Sb. jedinou hru (tj. elektromechanickou ruletu), či zda se ve skutečnosti jedná o více navzájem se odlišujících her, neboť podle rozhodnutí Ministerstva financí šlo o povolení sázkové hry na různě označených zařízeních např. AMERICAN ROULETTE, ELECTRONIC ROULETTE a ELECTRONIC ROULETTE, typ Talia. Toto posouzení tedy bude úkolem správních orgánů v dalším řízení.

Žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Věc vrátil soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích podle Sazebníku poplatků, která je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (*dále jen sazebník soudních poplatků*), náhradě cestovních výdajů podle vyhlášky č. 451/2008 Sb., kterou se pro účely poskytování cestovních náhrad mění sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravné a stanoví průměrná cena pohonných hmot (*dále jen vyhláška č. 451/2008 Sb.*) a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*).

Na soudních poplatcích bylo žalobcem zaplaceno 2.000 Kč za žalobu podle položky 14a, bod 2. písm.a) sazebníku soudních poplatků a 3.000 Kč za kasační stížnost podle položky 15 sazebníku soudních poplatků, tj. celkem 5.000 Kč.

Odměna advokáta v části řízení před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sestává ze 4 úkonů právní služby, a to za jeden úkon (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon (účast na jednání soudu) podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Soud nepřiznal náhradu za doplňující vyjádření žalobce z 16.6.2008, kterým žalobce na podporu svých tvrzení toliko odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9Afs 195/2007-120 a ze 4.3.2009, v němž žalobce zopakoval svoji právní argumentaci a k její podpoře poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 38/2008-139. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního 2.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Zástupce žalobce, advokát, ve věci učinil celkem čtyři úkony, tj. 9.600 Kč. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu činí za cestu z Prahy do Plzně a zpět 600 Kč (6 půlhodin po 100 Kč). Náhrada cestovních výdajů vozidlem Mitsubishi Outlander za 200 km z Prahy do Plzně činí 1.190,40 Kč, z toho základní sazba dle § 1 písm. b) vyhláška č. 451/2008 Sb. činí 780 Kč (u osobních silničních motorových vozidel 3,90 Kč za 1 km jízdy = 3,90 x 200) a náhrada za spotřebované pohonné hmoty podle § 4 písm. d) vyhlášky č. 451/2008 Sb. činí 410,40 Kč (násobek ceny pohonné hmoty stanovené vyhláškou č. 451/2008 Sb. za 1 litr nafty 28,50 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty při spotřebě 7,2 l na 100 km = tj. 14,4 x 28,50). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náklady řízení zvyšují o 2.164,20 Kč, o částku odpovídající této dani vypočtenou podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., tj. celkem 13.554,60 Kč.

V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce žalobce jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Náklady řízení tak činí 2.100 Kč a paušální částka 300 Kč, celkem 2.400 Kč. Tato částka se zvyšuje o DPH (20 % - s účinností od 1.1.2010) ve výši 480 Kč. Náklady řízení tak v této části soudního řízení činí 2.880 Kč.

Náklady řízení celkem činí 21.434,60 Kč tj. 21.435 Kč (5.000 + 13.554,60 + 2.880). Přiměřenou lhůtu k plnění určil soud podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřijatelná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.
(§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.).

V takovém případě proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních.
(§ 102, § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.)

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná.

(§ 104 odst. 2 s.ř.s.)

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

(§ 105 odst. 2 s.ř.s.)

Kasační stížnost nemá odkladný účinek.

(§ 107 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. září 2010

JUDr. Zdeněk Pivoňka
předseda senátu